

[Glistrup]

ske forhold, som der står i det oprindelige lovforslag, men kun det, som S og SF nu vil have gennemført.

Det er således, at inden for et område, hvor der i masser af tilfælde skal udøves et helhedsskøn over den pågældendes situation, må der ofte indhentes supplerende oplysninger. Det er bestemt ikke nogen enkel ting at finde ud af, hvordan man beregner sociale ydelser, hvordan man beregner arbejdsløshedsunderstøttelse eller lignende, og vi ved, at lovgivningen bliver ændret 6-7 gange om året, så der stadig kan komme nye kriterier ind. Derfor er det rigtige, at man bevarer det forligsudkast, som blev aftalt af forligspartierne i april måned før fremsættelsen, og at man ikke nu laver om på det, fordi der er nogle socialister, der synes, at det er udmærket, at der bare bliver betalt noget mere ud, hvilket dette forslag er udtryk for.

Efter den formulering, som forligspartierne enedes om, og som Fremskridtspartiet syntes var for slap, hvad vi ikke lagde skjul på, er det arbejdsministeren eller meget formelt hans Direktorat for Arbejdsløshedsforsikring, der får oplysningerne, og som så i det omfang, det er relevant, kan sende dem videre til a-kasserne; men man kan også lade være. Det er ikke noget med, at oplysningerne automatisk går ud. Det er selvfølgelig kun det, som er væsentligt, der bliver sendt ud. Men når man begrænser det til dette diffuse område, som hedder indkomstmæssige forhold, kan man altid diskutere, hvad der er indkomst. Er den omstændighed, at den pågældende får naturalieydelser af en eller anden art, indkomst? Der vil komme mange flugtmuligheder og fejlfortolkningsmuligheder af indberetningerne, hvis man begrænser det så stærkt, som der her er tale om.

Det er selvfølgelig meget svært at give et skøn over, hvad det her vil betyde, og finansministeren er sikkert den første til at være enig i, at når han anslår, at forslaget i dets nuværende skikkelse, som det er fremsat og gennemført ved første og anden behandling, vil give en besparelse i størrelsesordenen 200 mio. kr., kan den blive større eller mindre. Men det er helt oplagt, at hvis kontrollen i den grad bliver ødelagt, sådan som man vil sabotere det fra S' og SF's side, vil en væsentlig mindre del af fejludbetalingerne blive opfanget, hvad enten det så er ved, at arbejdsløsheds-kassen ikke bliver opmærksom på, at den har udbetalt for meget og

derfor ikke kræver det igen, eller den ikke opdager, at de oplysninger, den har fået, ikke stemmer med, hvad den i øvrigt ved.

Oftentimes sidder man sammen i det lille samfund og kan give oplysninger til hinanden, og når man sammenholder dem, kan man altså vise sig, at den uddannelsesstøtte, som man har fået ved siden af arbejdsløshedsunderstøttelsen, den socialhjælp, man har fået ved siden af arbejdsløshedsunderstøttelsen, eller den børneydelse, man har fået ved siden af arbejdsløshedsunderstøttelsen, ikke er rigtigt.

Vi skal i en sparetid have vore myndigheder udrustet til bedst muligt at begrænse summen af fejludbetalinger. Vi skal ikke yderligere muliggøre, at de offentlige budgetter bliver ødelagt, sådan som det ganske klart og tydeligt er hensigten med det ændringsforslag, som SF og Socialdemokratiet har stillet.

Derfor må de, der har taget ansvaret for finansloven, også være enige om at sige nej til dette forfærdelige ændringsforslag. Vi kan ikke gå med til denne forringelse af statens midler.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg synes, det er et stift stykke, at vi til venstre i salen – dvs. Socialdemokratiet og SF – skal høre på, at vi bare er ude på, at folk skal kunne snyde sig til offentlige ydelser, hvor de kan komme til det. Jeg synes, det er uværdigt fra hr. Glistrups side, og hr. Glistrup ved udmærket, at det er ikke rigtigt.

Jeg har været med til i 1986 under den nuværende finansminister, som da var arbejdsminister, at stramme lovgivningen, fordi vi var nødt til at komme fejludbetalingerne til livs, der var for mange af dem. Der var på det tidspunkt fejludbetalinger på 1 mia. kr. om året. De er nu ned på omkring 200 mio. kr. af et budget på over 30 mia. kr. Nu skal jeg ikke sige det, jeg mener, for så kommer jeg i uoverensstemmelse med forretningsordenen.

Den foragt, med hvilken hr. Glistrup gang på gang taler om folk på offentlige overførselsindkomster, er uudholdelig usmagelig, og det burde ikke kunne finde sted.

Til allersidst: Hvorfor er hr. Glistrup ikke meget mere optaget af dem, der i den grad undrager sig betaling til statens kasser? Hvorfor hører vi ikke en tale om kontrol i den forbindelse? Hvorfor hører vi ikke om Skatteministeriet,